

ПРОЛОГ

«Зрембки — це чарівне селище», — казала тітка Лаура. «За певних обставин навіть павуки можуть видаватися чарівними», — зазвичай додавала тітка Тереса. Важко було не погодитися з обома твердженнями, хоча Флорка й не знала, звідки в старшої з тіток, які мешкали в Зрембках, взялася така неприязнь. Власне кажучи, це село нічим не вирізнялося серед інших: ось поле, он ліс, далі ще більше поле, пожежна частина, школа, до якої ходили всі мешканці вже п'ять поколінь. Життя тут було простим і спокійним... Або принаймні так здавалося Флорці, коли вона йшла узбіччям до зазначеної адреси.

Дівчина проминула маленьку, пофарбовану в зелений колір дерев'яну хатину з похиленим дахом і білими мереживними фіранками на вікнах. Навколо неї росли вищі за саму хатину бур'яни. Поруч стояв квадратний будинок у стилі пізнього соцреалізму, з фасадом, оздобленим битою плиткою та склом. Дещо далі розташовувалася садиба з господарськими будівлями позаду; звідти долинали рохання свиней, а біля хвіртки висіла табличка з написом: «КРОВ'ЯНКА, КОВБАСИ». Кожен куц і живопліт аж вирував від горобців, які весело цвірінькали, наче це був найкращий день у їхньому житті.

Флорка глибоко вдихнула свіже повітря. Вона оглядалася довкола, шукаючи таблички з назвами вулиць. У руках стискала

теку зі своїм резюме, яка не влізла в старий шкіряний рюкзак. Витягла з кишені телефон — згідно з навігатором, вона була вже майже на місці.

Нарешті дівчина зупинилася перед великою садибою, що межувала з лісом. На іншому кінці ділянки, на пагорбі, височів гарний будинок із сірими, ніби задимленими стінами, дахом, вкритим замшпілими бурими черепицями, і з білими віконницями. Стіни обплітала виноградна лоза. Ліворуч розкинувся ставок, на узбережжі якого погойдувалися суцвіття рогозу. Ділянку оточував старий муровано-залізний паркан. Праворуч від брами двоє чоловіків саме монтували елегантну вивіску.

Флорка невпевнено глянула на карту в телефоні, на будинок, потім знову на карту. Несміливо підійшла до робітників.

— Ем... Перепрошую, — заговорила вона. — Це тут ветеринар?

— Та-а! — весело вигукнув один із чоловіків. — Проходьте, відчинено. Ліворуч, отам.

Він махнув рукою в напрямку бетонної доріжки. Дівчина подякувала й увійшла через хвіртку.

Її потішила думка, що вона могла б тут працювати.

Керуючись порадою чоловіка й вказівником з написом «Клініка» на стіні будинку, Флорка дісталася бокового входу. Зал очікування мав досить скромний вигляд. На білих стінах висіли плакати з інформацією про породи собак і котів та графіками здорової ваги найпоширеніших домашніх тварин, а також коркова дошка з оголошеннями. Пахло тут... старою шафою — це було перше, що спало на думку Флорці. Поруч із дверима одного з кабінетів сиділа висока жінка з довгою золотавою косою, перекинutoю через плече. Вона мала загострені вуха, а її вбрання — легка лляна сукня, численні

коралі та рунічні символи на прикрасах із напівдорогоцінного каміння — вказувало на захоплення друдизмом.

Ельфійка всміхнулася.

— Добрий день, — промовила вона мрійливим тоном. — Ви теж на співбесіду?

— Так.

— Перша робота? — запитала, уважно придивляючись до Флорки.

— Ні, раніше я працювала в місті.

— Ох, це, напевно, велика різниця.

— Тут принаймні гарніше, — Флорка знизала плечима.

— Так, це дуже затишне село. Я шукаю для себе нове місце у світі, щось подібне до цього — ближче до природи... Останні двадцять років працювала в цілодобовій клініці на околиці міста, а тепер хочу перебраться туди, де спокійніше.

У цей момент двері прочинилися, і з кабінету пролунав жіночий голос:

— Запрошую.

Жінка із загостреними вухами підвелася, пригладила сукню і легкою ходою увійшла всередину.

Флорка задивилася на зачинені двері. Ельфійка, та ще й друїдка, з двадцятирічним досвідом роботи? А може, і довшим, враховуючи тривалість життя ельфів... Як вона могла змагатися з такою кандидаткою? Їй закортіло здатися без бою. Але тоді дівчина згадала про своїх тіток і про те, з яким захопленням вони мріяли, що племінниця Лаури почне працювати в Зрембках, оселиться з ними, і як чудово їм буде разом. Флорка тихо зітхнула й міцніше притиснула теку до грудей.

Вийняла телефон і, намагаючись не прислухатися до приглушеної розмови, що долинала з кабінету, почала гортати

фотографії. Майже на всіх знімках були пацієнти клініки, де вона працювала раніше, — наймиліші, найсмішніші, а також найбільш занедбані, зафіксовані на фото, аби демонструвати шокованим знайомим, до якого стану можна довести свого улюбленця. Не бракувало й світлин розрізаних черевних порожнин, видалених пухлин і маток, рентгенівських знімків складних переломів і змінених патологіями органів. «Типова галерея в телефоні ветеринарної фельдшерки», — подумала вона й усміхнулася, згадуючи приємні моменти роботи.

Невдовзі ельфійка вискочила з кабінету. Вона тремтіла від обурення, а її обличчя скривилося в гримасі скрайньої огиди. Зиркнула на спантеличену Флорку. Якусь мить здавалося, що ельфійка хоче щось сказати, але вона лише сердито фиркнула й швидко вийшла.

Флорка здивовано закліпала.

Похмуро скрипнувши, двері кабінету відчинилися ніби самі собою.

— Заходьте.

Флорка підвелася. Невпевнено озирнулася на ельфійку, стиснула губи й увійшла.

Приміщення не відрізнялося від інших ветеринарних кабінетів. Тут були шафи з ліками, стіл з нековзким покриттям, а на стіні висіли закріплені на магнітному тримачі невеликі інструменти, а також два стетоскопи. Але дівчину вразив запах. У повітрі змішалися аромат дезінфекційного засобу та особливий запах нутрощів, який вона часто відчувала, асистуючи під час хірургічних процедур.

За столом сиділа лікарка Ізабела Покіт — невисока, худорлява жінка з дівчачими рисами обличчя. У неї була бліда, сірувата шкіра, трохи затуманений погляд і темне волосся,

зібране у хвіст. На її плечі, повернувшись спиною до світу, сидів пацюк, зайнятий вмиванням мордочки. Лікарка підвела погляд на Флорку.

— Сідайте.

Дівчина зайняла місце з іншого боку столу, витягла зі своєї теки резюме й подала його жінці.

— Добрий день, — чемно сказала вона. — Дякую, що погодилися зустрітись зі мною.

— Ну, зрештою, саме для цього я і розмістила оголошення, — відповіла ветеринарка так, наче хотіла пожартувати, але не зовсім розуміла, що таке гумор. Вона взяла в руки резюме. — Так, подивимося, що тут у нас... Пані... Флорентино Куно.

— Просто Флорка, — уточнила дівчина, мимоволі скривившись від власного імені. Вона задивилася на пацюка, який досі не звертав уваги ні на що довкола.

— Гм... Розкажіть, чим ви займалися на попередній роботі?

— Фактично всім. Асистувала, доглядала за пацієнтами в стаціонарі, стежила за поставками та чистотою...

— Чи є щось, від чого вам стає гидко?

Безпосередність питання змусила Флорку коротко розсміятися.

— Грибний суп. Якщо жідеться про тварин, то ні, принаймні не настільки, щоб я не змогла подбати про пацієнта в біді.

— У вас є улюблені види тварин?

— Люблю котів і кроликів. А ще коней, але, на жаль, вони ніколи не траплялися мені в ролі пацієнтів. Я взагалі не працювала з сільськогосподарськими тваринами.

— Чи стикалися ви з магічними створіннями?

Флорка звела брови.

— На попередньому місці роботи вони з'являлися дуже рідко, і зазвичай їх направляли далі, бо жоден із лікарів не хотів братися за їхнє лікування, — відповіла повільно.

Ізабела задумливо покивала. Вона відклала резюме, ніби його зміст лише помірно її цікавив.

— Це пацієнти, на яких я спеціалізуюся. Чи ви готові працювати з ними?

— Звісно! — захоплено запевнила Флорка. Сама думка про роботу з магічними тваринами викликала в неї непереборне бажання здобути цю посаду будь-якою ціною. — Можливо, в мене немає досвіду в цій сфері, але я із задоволенням навчуся всього, що потрібно.

— Добре, — промовила жінка. Флорка зауважила, що запах нутрощів посилювався, коли лікарка відкривала рот. — Ще одне питання: як ви ставитеся до непомерлих?

Дівчина здивовано кліпнула. Пацюк на плечі лікарки Ізабелі закінчив умивати мордочку й обернувся, принохуючись до Флорки. У нього були абсолютно білі, порожні очі, тьмяна, місцями вилиняла шерсть, запалі боки, а голова була вивернута вбік у дивний спосіб. Якби пацюк не рухався, вона подумала б, що він ...

Раптом щось у її свідомості клацнуло. Пацюк був мертвим. Так само, як і жінка, на плечі якої він сидів. Лікарка Ізабела Покіт була лічем¹. Флорка беззвучно ворухнула губами. Прокашлялася.

— Ем... Я не маю нічого проти, — невпевнено відповіла вона.

¹ Ліч — істота із західної міфології, чаклун, який після смерті зберіг свідомість і магічні сили, перетворившись на непомерлого мага. (Тут і далі — прим. перекл.)

— Гаразд. Які у вас вимоги щодо зарплати?

Не зовсім вірячи в те, що відбувається, Флорка пройшла більш формальну частину співбесіди. Після узгодження дати початку роботи та розміру оплати — не захмарної, але вищої, ніж сподівалася виторгувати, — вона підвелася і потиснула лікарці руку. Та була крижаною.

— Сподіваюся, ви тут приживетеся, — сказала Ізабела.

— Я теж, — відповіла приголомшена Флорка. Глянула на пацючка. Була певна, що він похитав вивернутою вбік головою.

Дівчина вийшла надвір. Усе ще заціпеніла, вона попрямувала до хвіртки. Вітер хитнув стрункими соснами, приносячи свіжий аромат лісу. Лоза квітучого винограду полоскотала її долоню. У ставку з плюскотом зірвалася у воду жаба. Здалеку долинуло ліниве ревіння корови. Флорці здалося, ніби світ на території клініки був зовсім іншим, ніж за її межами.

На вулиці вона ще раз озирнулася на красивий будинок. Потім перевела погляд на білу вивіску, яку вже встигли встановити робітники.

«Лік. вет. Ізабела Покіт. Ветеринарно-некромантичні послуги». Під ядучо-зеленим написом виднівся силует пацюка того ж кольору — з чітко помітним скелетом усередині.